

Het nieuwe Engelsche Vorstenpaar.

Nederland en Engeland zijn door de Noordzee gescheiden, en die zee heeft veroorzaakt, dat beide landen nimmer vrienden zijn geweest. Reeds graaf Floris V, die in 1296 werd vermoord, leefde in vijandschap met Engeland, en ieder, die zijn vaderlandsche geschiedenis kent, herinnert zich, hoe vijandig de twee buurvölker tegenover elkander stonden in de dagen van Cromwell en Johan de Witt. Nederland had de opperheerschappij op zee; Engeland streefde er naar; dat moest tot botsingen leiden, en we weten, dat wij den strijd verloren hebben. Sedert dien tijd heeft men in Nederland altijd gesproken van het *perfidie Albion*, het verraderlijke Engeland, en de Zuid-Afrikaansche oorlog heeft ons nog eens gelegenheid gegeven tot uiting van onzen nationalen tegenzin tegen Engeland. En Engeland betaalt ons met gelijke munt. Wij hebben bij de Engelschen geen goeden naam als handelaars.

„In matter of business, the fault of the Dutch
Is giving too little and asking too much,”

zeggen de Engelschen. In handelszaken is het de fout van de Hollanders, dat ze te weinig geven en te veel vragen. Daar staat tegenover, dat onze dapperheid in Engeland spreekwoordelijk is. „Brave like a Dutchman,” zegt men daar, dapper als een Hollander.

Inderdaad, onze nationale verstandhouding is jegens geen enkel volk zoo ongunstig als tegen de Engelschen, zelfs de Spanjaarden hebben niet zulk een slechten naam. Met hen hebben we trouwens na den oorlog ook weinig meer te maken gehad.

Ook de vorstenhuizen zijn niet verwant. In de zeventiende eeuw hebben we hier een weinig beminde en een zeer geliefde Maria Stuart gehad, de gemalinnen van de stadhouders Willem II en Willem III; in de achttiende eeuw hadden we Anna van Engeland, de welbekende gouvernante; na haar dood in 1759 hebben de wederzijdsche vorstenhuizen geen huwelijken meer gesloten.

We beleven echter een tijd, waarin de nationale eigenaardigheden door het groote wereldverkeer worden uitgewischt; de volken van Europa gevoelen zich langzamerhand meer als een genootschap van broedervolken, en een toekomstig verbond van alle Europeesche mogendheden is volstrekt geen onmogelijkheid. In Amerika vraagt men reeds, waarom er niet evengoed Vereenigde Staten van Europa zouden kunnen bestaan als van Amerika. De overleden Engelsche koning heeft, gelijk bekend is, in de korte jaren van zijn regeering zeer veel bijgedragen tot de verwezenlijking van dit ideaal.

En daarom stelt ook Nederland belang in de wisseling van personen op den Engelschen troon. Met ontroering hebben ook wij gehoord van den plotseligen dood van Eduard den Vredemaker, en met deelneming staren we op de beeltenis van George V, die de teugels uit zijn hand moet overnemen.

Hoe zal het hem gaan als heerscher over het vierde deel der menschheid?

Dat zal veel afhangen van zijn persoonlijkheid. En die persoonlijkheid is nog heel weinig bekend.

George V was eerst niet tot den troon geroepen. Hij had een ouderen broeder, bij wiens dood, een kleine twintig jaar geleden, hij eerst recht kreeg op de opvolging. Toen was George reeds lang bij de marine; heel natuurlijk voor een tweeden prins in het zee-land Engeland, gelijk ook prins Hendrik, de broeder van onzen laatsten koning, zich voor de zeevaart spande, en gelijk eveneens prins Heinrich, de broeder van den Duitschen keizer, altijd bij de marine is geweest.

Prins George is opgeklommen tot den admiraalsrang en heeft zich bij zijn ondergeschikten bemind weten te maken. Voor het overige heeft hij echter veel minder in het openbaar geleefd dan zijn vader, toen die prins van Wales was. Hij leidde veel meer een teruggetrokken leven in zijn huisgezin, en men weet van hem niets dan goed te vertellen. Of hij echter in staat zal zijn, even krachtig en even persoonlijk op te treden als zijn vader, en gelijk deze leiding te geven aan de politiek, dat moet de toekomst leeren. En die bergt dikwijls verrassingen in haar schoot; dat is bij koning Eduard wel gebleken.

Het portret van koning George doet denken aan den Russischen keizer, van wien hij dan ook een volle neef is; hun moeders zijn zusters. Laten wij hopen, dat hij minder zwak en wankelmoedig zal zijn dan deze. Een groot geluk heeft hij; hij zal koning zijn over een loyaal volk. Het Engelsche volk is koningsgezind; het heeft een afkeer van veranderingen in het staatsbestuur. De *wet* is voor den Engelschman de hoogste macht en de sterkste kracht. „May he defend our laws,” heet het in het Engelsche volkslied; moge hij (de koning) onze wetten verdedigen. En die wetlievendheid maakt, dat het in Engeland goed gaat, ook al is de koning niet de man, die aan alles leiding kan geven.

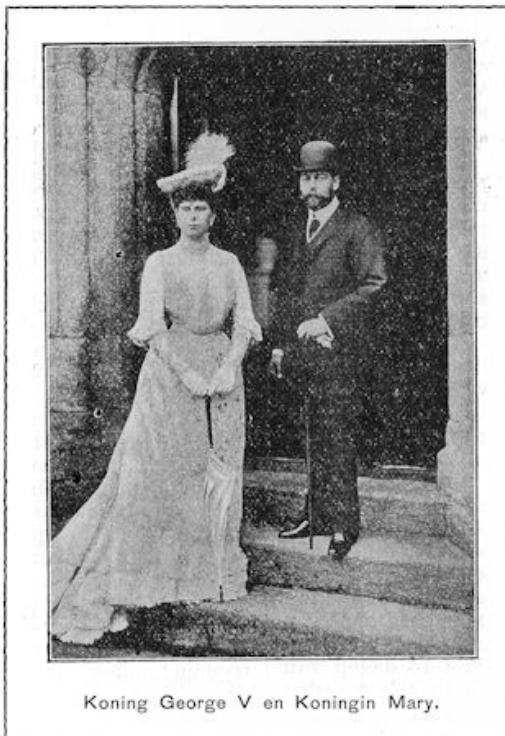
Koning George heeft in zijn woord tot het Parlement uitgesproken, dat hij het voetspoor wil volgen van zijn vader, in wien hij niet alleen een vader, maar ook een vriend heeft verloren. Koningin Alexandra heeft in een proclamatie, die in haar eigen handschrift in facsimile verkrijgbaar gesteld is, haar geliefden zoon aanbevolen aan de zorg van de natie; „ik weet,” schrijft ze, „dat hij zijns vaders voetstappen wil volgen, en ik verzoek u, hem dezelfde trouw en toewijding te toonen, die gij zijn vader hebt betoond. Ik weet, dat mijn geliefde zoon en schoondochter hun best zullen doen, dit te verdienen.”

Die schoondochter, koningin Mary, is van Wurtembergische afkomst. Haar vader, hertog Franz von Teck, was verwant aan de Wurtembergische koningsfamilie; haar moeder was een Engelsche prinses. Van haar wordt gezegd, dat ze zeer schoon is en zeer bekwaam, en dat zij grooten invloed heeft op haar gemaal. Hun huwelijk, in 1893 gesloten, is gezegend met 6 kinderen, drie jongens en drie meisjes, van welke de jongste vijf jaren oud is. De koning zelf telt vijf-en-veertig.

't Is in één opzicht een moeilijk oogenblik, waarop George V den troon beklimt. Er is strijd over de grondwet. De Engelsche grondwet is niet gelijk de onze een klein boekje, dat men voor een dubbeltje koopt, maar zij bestaat uit een menigte wetten en bepalingen en rechterlijke uitspraken, zelfs uit ongeschreven gewoonten. En daardoor kon strijd ontstaan tusschen Hooger- en Lager-

huis, een strijd die in vollen gang was, en waarbij het te verwachten was, dat Eduard VII zich geplaast zou hebben aan de zijde der democratie. Men verwacht intusschen, dat de strijd voorloopig uitgesteld zal worden. De droeve dagen van nationalen rouw zullen niet worden ontstemd door onderlingen twist. Aan de lijkbaar van den overledene, bij den troon van den nieuwen koning, voelt het Engelsche volk zijn eenheid, en zelfs tegenstanders van het koningschap huldigen het vorstenhuis. Zij dat een goed voorteken voor de regeering van George V.

A. L.

Koning George V en Koningin Mary.

